

XXVIII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 2Kn5 ,[14-17](#))

Lugemine teisest Kuningate raamatust:

Neil päevil läks Naaman alla Jordani jõe äärde ja kastis end seitse korda vette, nii nagu jumalamees Eliisa teda oli käskinud. Ja tema ihu paranes lapseihu sarnaseks ning ta sai pidalitõvest puhtaks. Siis läks ta tagasi jumalamehe juurde ühes kogu oma kaaskonnaga, astus tema ette ja ütles: "Vaata, nüüd ma tean, et kogu maailmas pole Jumalat kusagil mujal kui ainult Iisraelis. Sina aga võta oma sulaselt tänukink vastu". Eliisa vastas: "Nii tõesti kui elab Issand, kelle sulane ma olen, ei saa ma midagi vastu võtta". Ja kuigi Naaman käis peale, et ta vastu võtaks, lükkas Eliisa kingituse tagasi. Lõpuks Naaman ütles: "Kui see tõesti ei saa teisiti olla, siis luba oma sulasel võtta nii palju mulda kui palju paar hobueesleid kanda jõuab, sest sinu sulane ei taha enam tuua põletus- ja tapaohvreid ühelegi teisele jumalale kui ainult Issandale."

See on Jumala Sõna.

Vastulaul (Ps98 ,1 2-3ab 3cd-4 R:2b)

R: Jumal ilmutas oma tõe kõigile rahvastele.

Laulge Issandale uus laul,
sest tema on imesid teinud.
Tema parem käsi ja tema püha käsivars
on toonud temale võidu.

R:

Issand on oma lunastuse teatavaks teinud,
ta on ilmutanud oma õiglust paganate silme ees.
Ta on tuletanud meelde oma heldust
ja oma ustavust Iisraeli soole.

R:

Kõik maailma ääred on näinud
meie Jumala lunastustööd.
Rõkka rõõmust Issanda auks, kogu maailm,
juubeldage, hõisake ja mängige.

R:

(Teine lugemine 2Ti2 ,8-13)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast Timoteosele:

Olgu Jeesus Kristus sul meeles. Tema, kes ta põlvneb Taaveti soost ja on surnuist üles äratatud - see ongi evangeelium, mille pärast ma kannatan ja olen ahelais kurjategija kombel. Kuid Jumala Sõna ei ole aheldatud. Ja selle pärast talun ma kõike nende hüvanguks, kes on ära valitud, et nemadki võiksid Jeesuses Kristuses pälvida igavese au. See sõna on uskumistväärt: Kui me sureme koos Kristusega, siis me ka elame ühes temaga, ja kui me kannatame koos temaga, siis me ka valitseme ühes temaga. Aga

kui me tema ära salgame, siis salgab ka tema meid. Ometi, kui meie ei usu, jääb tema siiski ustavaks, sest tema ei saa ennast ära salata.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi 1 Te 5,18)

Halleluuja. Olge tänulikud kõige eest,
sest see on Jumala tahe Jeesuses Kristuses. Halleluuja.

(Evangeelium Lk17 ,11-19)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kui Jeesus käis teed Jeruusalemma poole, läks ta Samaaria ja Galilea vahel läbi. Ja kui ta ühte külasse jõudis, tulid talle vastu kümme pidalitõbist meest ning jäid eemale seisma. Nad tõstsid oma häält ja hüüdsid: "Jeesus, õpetaja, halasta meie peale!" Kui Jeesus neid nägi, ütles ta neile: "Minge, näidake endid preestritele!" Ning kui nad läksid ja teed käisid, said nad pidalitõvest puhtaks. Aga üks nende seast, nähes end terveks saanud olevat, tuli tagasi ja kiitis valjul häälel Jumalat. Ta heitis Jeesuse jalgade ette silmili maha ja tänas teda. See mees oli samaarlane. Jeesus aga kostis ja ütles: "Kas neid, kes puhtaks said, polnud mitte kümme? Kus on ülejäänud üheksa? Kas rohkem ei leidunud kedagi, kes oleks tulnud tagasi Jumalale au andma, kui üksnes see samaarlane?" Ja ta ütles talle: "Tõuse ja mine, sinu usk on sind aidanud".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad vennad ja õed, "Kui me kannatame koos Kristusega, siis me ka valitseme ühes temaga. Aga kui me tema ära salgame, siis salgab ka tema meid...", ütleb apostel Paulus. Milline osa sellest lausest on rõhutatud? Kas: "...koos Kristusega", või "...valitseme..."? Kas meie eesmärk on Kristus, või valitsemine? Viimasel juhul oleks Kristus ju ainult vahend eesmärgi saavutamiseks.

"Kui meie ei usu," jätkab apostel, "jääb tema siiski ustavaks, sest tema ei saa ennast ära salata". Kas me oleme nüüd leidnud üles Kristuse nõrga koha, mida võiks ehk proovida ära kasutada? Näiteks, et teeksime kurja ja loodaksime siis oma ristimises saadud jumalalapse seisusele? Pisikene väiklane jurist meie kuuetaskus ütleb: vaata, kui oled uskmatu, siis oled võõras ja on Jumal sinu vastu õiglane ja halastamatu, aga kui oled oma laps, siis ahaa!... no teate, missugune hea isa suudab oma last karmilt karistada?

Jah, armsad vennad ja õed, vahel tuleks endalt ikka küsida, mis meie alateadvuses toimub, millist kasu me oma usust ootame, ja kas Jumalat on üldse võimalik petta või üle kavaldada? Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, miks mõned noored inimesed suitsetavad? Poisid ja tüdrukud - nii on alati arvatud - suitsetavad sellepärast, et täiskasvanumad välja näha. Kui neid endid selle seletusega vastamisi seada, siis nad eitavad, oskamata küll oma käitumisele muud ammendavat põhjendust tuua.

Kui lähemalt uurida, võib märgata, et selle täiesti mõttetu tegevuse taga on tihti nooruki ebakindlus. Suitsetaval noorel on tihti lihtsalt vaja mingit ettekäänet, et ta võiks küsimusele: "Mis sa siin seisad ja aega surnuks lööd?" vastata: "Kuidas nii, ma teen ju suitsu...".

Noore inimese organism suudab muidugi esialgu paljustki ilma suuremate ebameeldivusteta jagu saada, sest meil on siis suur energiaülejäak ja organismi eneseparandusmehhanismid töötavad veel hästi. Muidugi tehakse selles vanuses ka mõistlikke asju samasuguse põlemisega: tehakse koolitööd, arendatakse end mõnel teadusalal, käiakse trennis ja õpitakse muusikat või kunsti, kuid suur osa energiast jääb ikka veel üle pidutsemiseks või lihtsalt tolgendamiseks ja tobeduste leiutamiseks - internenti sotsiaalmeediakeskkondades saab viimasest üsna kena ülevaate. Ühest küljest on see ajaraisk puhkuseks ja meelelahutuseks, teisest küljest varjab end selle taga teatud põgenemine iseenda eest, ebamugavate küsimuste eest: mis minust saab, kui ma olen kord täiskasvanud? Kas ma leian elus oma koha, kus olen vajalik? Kas ma leian elukaaslase, kellega võiksin õnnelikult koos vanaks saada?

Need küsimused on väga ebamugavad, sest keegi ei oska neile juba ette vastata. Elu ise annab küll ajapikku vastuse, kuid see kestab kaua ja toob kaasa palju pettumusi. Vaid harva saavutab inimene enamat, kui on julgenud ette kujutada, ja suuremast osast unistustest tuleb mingil hetkel loobuda. Mõned soovunelmad edust, rikkusest ja võimust saavad teoks ainult julmuse või isegi kuritegude kaudu, nii et ükskord tuleb tunnistada - nende täitumise eest sai makstud liiga kõrget hinda.

Mida väiksem on vabadus, seda väiksem on vastutus, ja mida rohkem on vabadust, seda rohkem tarkust peab olema, et vabaduses elamisega toime tulla. Vabadusega on nagu gravitatsiooniga maailmaruumis: et seal iseseisvalt lennata, peab toetuspunkti sinna kütuseplahvatuse näol endaga kaasa võtma. Kui meil pole endal seda "tarkusekütust" varutud, siis oleme täielikult teiste "vaimsete taevakehade" külgetõmbeju meelevallas.

Ka pidalitõbistel tänasest evangeeliumist oli valikuvõimalus: nad oleksid Jeesusest möödudes võinud, nii nagu neile oli ette kirjutatud, kõristada kõristit ja hüüda hoiatuseks: "Roojane, roojane". Nemand aga hüüdsid: "Kyrie eleison" - "Issand, halasta"... ja seekord võeti nende palvet kuulda. "Minge, näidake endid preestritele!" ütles Jeesus neile, ja kui nad läksid, said nad pidalitõvest puhtaks. Kuid pärast seda algas nende isiklik vastutus. Kui saamaarlane tänama tuli, näis Jeesus lausa üllatunud olevat: "Kas neid, kes puhtaks said, polnud mitte kümme? Kus on ülejäänud üheksa?" Nojah, tõe huvides tuleb küll märkida, et Jeesus polnud ju midagi öelnud selle kohta, et terveksaanud peaksid tagasi tulema ja teda tänama. Seda pidas ta ilmselt enesestmõistetavaks, nii nagu meilegi on juba lapsest peale õpetatud, et tuleb olla viisakas ning osata heategude eest tänada.

Kuid evangeeliumis kuulnud lugu avab meile ka inimloomuse teisi tahke. Kõik kümme pidalitõbist olid seni omavahel hästi läbi saanud ja kokku hoidnud, hoolimata erinevatest uskumustest. Võib ainult ette kujutada, missuguseid vintsutusi ja ohte sellise haiguse põdejad tolle aja ühiskonnas pidid läbi elama ning kuidas nad teineteise toetust ja kaitset vajasisid. Tervistamise hetkest oli kõik teisiti. Juudid läksid Jeruusalemma, samaarlane oleks ilmselt pidanud suunduma Garisimi mäele Samaarias, kuid ta tuli Jeesuse juurde tagasi. Kõik, mis neid inimesi oli hädas liitnud, oli äkki muutunud tarbetuks.

Nii on see ka meiega, armsad õed ja vennad. Kahtlemata on tore olla vaba, kuid võib kergesti juhtuda, et me unustame vabanemise eufoorias kõik õpetlikud elukogemused, keskendume ainult käesolevale hetkele - tulevikule mõtlemise ja vastutuse oma tegude eest aga lükkame edasi määramatusse kaugusse. Tänapäevase evangeeliumi hoiatav mõte seisnebki selles, et kannatus aitab kergemeelsuse vastu ainult nii kaua, kui ta kestab. Me ju teame omast kogemusest, et kui raskused on seljataha jäänud, on see ainult aja küsimus, kui me leiame end uute probleemidega silmitsi.

Sellepärast oleks rumal piirduda ettekujutusega, et meie saatus on ainult loterii, kus kõik sõltub meie arusaamatust, elutust juhusest. Mõistlikum on uskuda, et saatuse taga on Jumal - keegi, kes teab, keda saab paluda, kellele saab kurta oma muresid, keda saab tänada kõige hea eest. Kuid kes on meist alati targem ega muutu kunagi meie soovide ja unistuste instrumendiks, vaid jääb alati õpetajaks, arstiks ja kohtunikuks. Nii on meil alati rohkem võita kui kaotada. Aamen.